

Оноре де Бальзак Батько Горіо

*Великому і славетному
Жофруа Сент-Ілеру¹
на знак захоплення його
працями і його генієм
Де Бальзак*

Стара пані Воке, в дівоцтві де Конфлан, вже років сорок тримає в Парижі пансіон на Новій вулиці Святої Женев'єви, між Латинським кварталом² і передмістям Сен-Марсо. Пансіон, відомий під назвою «Дім Воке», відкритий для всіх — для чоловіків і жінок, молодих і старих, однак про звичаї цього поважного закладу ніхто ніколи не сказав лихого слова. Зрештою, років тридцять тут і не видно було молодих людей; надто мізерне утримання мав одержувати від своєї родини юнак, щоб тут оселитись. Проте 1819 року, коли почалася

¹ Жофруа Сент-Ілер Етьєн (1772–1884) — французький вчений-зоолог, творець вчення про залежність будови тварин від їхнього походження і природного середовища. Критикував учення Кюв'є про незмінність видів (публічна дискусія 1830 р).

² Латинський квартал — Район Парижа, де містяться вищі навчальні заклади.

ця драма, тут жила одна бідна молоденька дівчина. Хоч як заяложене слово «драма» надмірним і недоречним вживанням у сучасній скорботній літературі, тут його не уникнути — і не тому, що повість ця драматична в справжньому розумінні слова, але, мабуть, закінчивши читати цю книжку, дехто пролле сльозу *intra i extra muros*³. Чи буде повість зрозуміла і за межами Парижа? Навряд. Особливості цих сцен, сповнених різних спостережень і місцевого колориту, можуть оцінити тільки ті, хто живе між пагорбами Монмартру і висотами Монруж⁴, у знаменитій долині, де з нужденних будинків завжди обсипається тиньк, а водостічні канами чорні від багна; в долині, де справжні самі лише страждання, а веселоці часто фальшиві, де життя таке бурхливе, що тільки по якійсь незвичайній події може залишитись більш-менш тривале враження. Проте й тут часом трапляються страждання, яким поєднання пороків та чеснот надає величі й урочистості. Перед ними відступають і розчулюються навіть корисливі себелюбці, хоч це почуття минає так само швидко, як і відчуття смаку від похапцем поглинутого

³ В домі й поза ним (латин.).

⁴ За часів Бальзака Монмартр був північною, а Монруж — південною околицями Парижа.

плода. Колісниця цивілізації, мов колісниця ідола Джагернаута⁵, наїхавши на людське серце, не таке тендітне, як в інших, тільки на мить спиняється і, розчавивши його, переможно мчить далі. Так зробите й ви — візьмете цю книжку випещеними руками й, відкинувшись у м'якому кріслі, подумаєте: «Може, це мене розважить?» А прочитавши про таємні страждання батька Горіо, з апетитом пообідаєте й віднесете свою нечутливість за рахунок автора, закинете йому перебільшення, звинувачуючи в надмірних поетичних вигадках. Та знайте: ця драма — не вигадка, не роман. All is true⁶ — все в ній таке правдиве, що кожен може впізнати її зачатки в собі самому, а може, й у своєму серці.

Будинок, де влаштовано пансіон, належить удові Воке. Він стоїть у нижній частині вулиці Святої Женев'єви, там, де місцина спускається до Арбалетної вулиці так круто, що тут рідко їздять возами. Це сприяє тиші, яка панує на вулицях,

⁵ Джагернаут (точніше Джаганнатха — «владика світу») — у індуїстів одне з втілень бога Вішну. Під час вшанувань його статую вивозили на величезній колісниці, в яку впрягалися богомольці. Віруючі з нижчих каст кидалися під колісницю, вважаючи, що в наступному втіленні їхньої душі вони належатимуть до вищих каст.

⁶ Все правда (англ.).

затиснутих між Валь-де-Грас⁷ і Пантеоном⁸ — двома спорудами, що ніби забарвлюють повітря жовтими тонами своїх стін, притьмарюючи все навколо суворими барвами куполів. Тут бруківка суха, в канавах нема ні води, ні грязюки, попід мурами росте трава. Найбезжурнішу людину, як і всякого перехожого, тут огортає смуток, гуркіт карети тут — ціла подія, будинки похмурі, від мурів тхне тюрмою. Заблуканий парижанин побачить хіба що самі пансіони або учбові заклади, притулки злиднів чи нудьги, вмирущої старості й життєрадісної, але змушеної трудитися молодості. Це найжахливіший і, треба сказати, найглухіший квартал у Парижі.

Вулиця Святої Женев'єви, неначе бронзова рама для картини, найкраще пасує до цієї оповіді, що вимагає темних кольорів і поважних думок, щоб читач заздальгідь перейнявся відповідним настроєм, наче мандрівник, що спускається в катакомби, де з кожним щаблем меркне світло й завмирає голос провідника. Влучне порівняння! І хто скаже, яке видовище жахливіше: черстві серця чи порожні черепи?

⁷ Валь де Грас — будинок військового госпіталю в Парижі.

⁸ Пантеон — побудований у XVIII ст. як храм, під час революції 1788–1794 рр. був перетворений на усипальницю великих людей Франції.

Фасадом пансіон виходить у садочок, утворюючи прямий кут із вулицею Святої Женев'єви, звідки видно його бічну стіну. Вздовж фасаду, між будинком і садочком, проходить неглибока, викладена камінням канавка, завширшки з туаз, перед нею — посипана піском алея, обабіч якої ростуть герані, олеандри та гранатові дерева в білих і синіх фаянсових вазонах. Вхід до цієї алеї через хвіртку; над нею вивіска з написом: «ДІМ ВОКЕ», а нижче: «Сімейний пансіон для осіб обох статей». Удень крізь ґратчасту хвіртку з гучним дзвінком видно проти вулиці в кінці канавки стіну, де місцевий маляр намалював арку під зелений мармур, а в ніші зобразив статую Амура. Дивлячись тепер на Амура, вкритого лаком, що вже почав облуплюватися, прихильники символів, мабуть, добачатимуть у ньому образ того паризького кохання, наслідки якого лікують за кілька кроків звідси. Про ті часи, до яких належить цей мистецький витвір, свідчить напівстертий напис під цоколем Амура, де висловлено захоплення, з яким зустріли Вольтера, коли він повернувся 1778 року в Париж:

Хто б ти не був, це
вчитель твій великий
Сьогодні, в завтра і
навіки.

На ніч вхід зачиняють не гратчастою, а глухою хвірткою.

Садочок, завширшки на всю довжину фасаду, розкинувся між загорожею та стіною сусіднього будинку і зовсім закритий завісою плюща, що привертає увагу перехожих своєю незвичайною для Парижа мальовничістю. Стіни оповиті шпалерами фруктових дерев та виноградом; їхні мізерні запорошені плоди щороку бувають об'єктом клопоту пані Воке та її розмов із пожилцями. Вздовж стін тягнеться вузенька доріжка, що веде до липової альтанки, — слово, яке пані Воке, хоч вона й родом де Конфлан, вимовляє «олтанка», всупереч граматичним зауваженням своїх пансіонерів. Між двома боковими доріжками красується прямокутна грядка артишоків, обсаджена підстриженими фруктовими деревами; по краю посіяно щавель, салат і петрушку. В затінку лип укопано круглого стола, пофарбованого зеленою фарбою, а круг нього поставлено ослони. Влітку, коли буває така спека, що курчата можуть виводитись і без квочки, тут пансіонери, яким це дозволяють статки, попивають у холодку каву.

Чотириповерховий будинок із мансардою споруджено з вапняку і пофарбовано тією жовтою фарбою, що надає якогось банального вигляду майже всім будівлям Парижа. На кожному поверсі

п'ятеро вікон з маленькими шибками й жалюзі, з яких жодні не піднімаються на один рівень з іншими. В бічній стіні лише двоє вікон, а на нижньому поверсі вони захищені залізними ґратами. За будинком — двір футів двадцять завширшки, де в добрій згоді живуть свині, кролі та кури. В глибині двору бовваніє дровітня. Між дровітнею та кухонним вікном висить скринька для продуктів, а під нею прокладено трубу, якою стікають помії. З двору на вулицю Святої Женев'єви виходить вузьенька хвіртка — через неї куховарка викидає з дому всі покидьки, змиваючи потім їх водою, щоб уникнути штрафу за поширення зарази.

Нижній поверх, за звичаєм, відведено під пансіон. Перша кімната, з двома вікнами на вулицю і заскленими дверима, становить собою вітальню; вона прилягає до їдальні, що її відокремлюють від кухні сходи, дерев'яні приступки яких пофарбовані й натерті воском. Нема нічого сумнішого, ніж отака вітальня із стільцями та кріслами, оббитими волосяною тканиною, де навпереміну чергуються тьмяні й блискучі смужки. Посередині стоїть круглий стіл із чорнокрапчастою мармуровою стільницею, а на ньому, як прикраса, білий порцеляновий сервіз із напівстертими золотими пружками, — такий посуд тепер можна побачити скрізь. Підлога поганенька, стіни обшиті панелями

на рівні плеча, а вище обклеєні глянсуватими шпалерами із зображенням головних сцен «Телемака»⁹, де класичних персонажів змальовано фарбами. Між ґратчастими вікнами висить панно, яке являє очам пансіонерів картину бенкету, що його влаштувала німфа Каліпсо на честь Уліссового сина¹⁰. Вже років сорок ця картина викликає жарти молодих пансіонерів — їм здається, що, глузуючи з обідів, на які прирікають їх злидні, вони підносяться над своїм становищем. Камін, який своєю чистотою свідчить про те, що палять у ньому лише у надзвичайних випадках, прикрашено годинником напрочуд поганого смаку з синюватого мармуру та двома вазами із полинялими паперовими квітками під скляними ковпаками.

В цій першій кімнаті застоявся особливий запах, якому не добереш назви і який, мабуть, слід було б назвати *пансіонним*. В ньому відчувається затхлість, цвіль, гіркота; він пронизує холодом і вогкістю, просякає одяг; такий важкий дух стоїть у їдальні після обіду, в челядні, в коморі, у притулку

⁹ «Телемак» — Мається на увазі роман Франсуа Фенелона (1651–1715) «Пригоди Телемака» (1699).

¹⁰ Сцена із названого роману, в якій Телемак, розшукуючи свого батька Одиссея (Улісса), відвідує острів німфи Каліпсо.

для бідних. Певно, вдалося б описати цей запах, якби винайшли спосіб визначити всі складники огидного смороду видихів кожного пансіонера, старого чи молодого. А проте ця вітальня, хоч вона до гидоти банальна, може видатись запашним і елегантним будуаром порівняно з суміжною їдальнею.

Стіни їдальні, аж до стелі обшиті деревом, колись були пофарбовані, але тепер уже не можна визначити, якою саме фарбою — такий химерний візерунок утворили на ній брудні плями. На липких буфетах красуються щербаті й мутні карафки, бляшані підставки з муаровим рисунком, стосики грубих порцелянових тарілок з синіми обідками, що їх виготовлено у Турне. В кутку стоїть скринька із пронумерованими шухлядами, де зберігаються позаливані вином, масні серветки кожного столовника окремо. Тут можна бачити уже звідусюди повикидані, але незнищенні меблі; вони зберігаються тут, як покидьки цивілізації в лікарні для невилікованих хворих. Тут ви натрапите на барометр з капуцином, що виходить у дощову погоду; огидні гравюри, які псують апетит, — усі в дерев'яних лакованих рамах, чорних із золотим кантом; настінний годинник, оздоблений рогом із мідними інкрустаціями; зелену кахельну грубку;

арганівські кінкети¹¹, на яких олія змішалася з пилюкою; довгий стіл, засланий зеленою цератою, такою брудною, що який-небудь жартун-пансіонер міг би на ній розписатися замість стилоса пальцем; покалічені стільці; жалюгідні солом'яні мати, старезні, але вічні; нарешті — злиденні жаровні з побитими конфорками, з поламаними дверцятами й обгорілими дерев'яними ручками. Щоб дати уявлення про ці старі, зужитковані, гнілі, розхитані, поіржавілі, криві, спотворені, немічні речі — довелося б їх докладно описувати, а це надто затримало б розповідь, чого ніколи не простять авторові поквапливі читачі. Червона підлога вичовгана, плямиста від багаторазових фарбувань. Одне слово — тут панують злидні, позбавлені всякої поезії, — злидні ощадливі, скнарі, понурі. Якщо вони ще не потопають у бруді, то вже вкрилися плямами, якщо вони ще не в дранті, то вже приречені на тління.

Ця кімната буває в усьому блиску о сьомій годині ранку, коли сюди входить кіт пані Воке, передуючи своїй хазяйці; він плигає на буфет, муркоче й нюхає молоко в кухликах, понакриваних тарілками. Незабаром з'являється, човгаючи розтоптаними пантофлями, сама господиня у

¹¹ Арганівські кінкети — удосконалені масляні лампи.